

РЕШЕНИЕ

№ 28957

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5639** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Ш./ М. S., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , против отказ за издаване на виза от 22.04.2026г. по заявление № ANK26001343V, подадено на 02.02.2026г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Т..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му, противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона - основания по чл. 146, т.3, т.4 и т.5 от АПК, както и че актът не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал.2 от АПК - не е мотивиран. Жалбоподателят счита, че приложените към заявлението за издаване на виза документи доказват по несъмнен и категоричен начин целта и условията на пребиваването му, а именно реализиране на разрешено от компетентните български органи право на пребиваване и работа по трудово правоотношение с български работодател. Твърди, че са нарушени чл.6, чл. 8 и чл.15 от Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), както и чл. 23, параграф 1 от Всеобщата декларация за правата на човека, която съгласно преамбюла на ЕКПЧ има фундаментално значение за възприемането и прилагането на Конвенцията. Ангажира писмени и гласни доказателства. Моли съда да отмени обжалвания административен акт и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението. Претендира присъждане на

направените в производството разноси, съгласно представен списък.

Ответникът, консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Т. изпраща административната преписка. В представена писмена защита излага становище за недопустимост и неоснователност на жалбата, както и доводи за законосъобразност на обжалвания отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Възразява срещу претендираните разноси.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № ANK26001343V, подадено на 02.02.2026г, жалбоподателят М. Ш./ М. S., гражданин на Република Т., е подал до консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Република Т., искане за издаване на виза с цел работа. В заявлението като професия е посочено шофьор, а като работодател и място на пребиваване –в [населено място].

Към заявлението са приложени: копие на паспорт; трудов договор с работодател „КАНГАРУ ТРАНС“ ЕООД, за длъжността “шофьор на товарен автомобил”; свидетелство за съдимост; удостоверение за адресна регистрация и други адресни данни, издадено от Министерството на вътрешните работи, районна дирекция ГРАО, Република Т.: полица за здравна застраховка за пътуване в чужбина; писмо с рег. № 536400-94731/22.10.2025г от началник сектор в дирекция “Миграция” до „КАНГАРУ ТРАНС“ ЕООД относно предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години за двама чужди граждани, сред които и М. Ш.; нотариално заверена декларация от В. И. С., че ще предостави собствено жилище на четирима чужди граждани, сред които и М. Ш., по време на пребиваването им в Република България на адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]0.

На 22.04.2026г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ – Като фактически основания е посочено: “Цялостният анализ на представените документи и направените от апликанта изявления дават основания да се постави под съмнение автентичността на приложените документи за издаване на виза и последващо пребиваване на база декларираните неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи, формално изпълнение на изискванията на действащата нормативна уредба“.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № ANK26001343V.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400-61729 от 05.06.2026г. уведомяват съда, че М. Ш. е с решение за отказ от продължително пребиваване, като е изпратена преписката по заявлението му за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ. След положително становище от Агенцията по заетостта е изпратено уведомително писмо до упълномощен представител на работодателя с копие до дирекция “К. отношения” МВНР във връзка с предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза D. Дирекция „Миграция” не участва в съгласувателната процедура по искане на виза тип D по заявлението на жалбоподателя.

От Държавна агенция „Национална сигурност” (ДАНС) е изпратено писмо с рег. № RB202001-001-03 М-6-2469 от 11.06.2026г., съдържащо класифицирана информация. Към

него е приложено и изразеното становище в резултат на проведената съгласувателна процедура за издаване на виза на турския гражданин.

От Агенцията по заетостта с писмо № 10-00-5808 # 1/ 10.06.2026г. е изпратена административната преписка по предоставяне достъп до пазара на труда на М. Ш./ М. S., По искане на жалбоподателя пред съда е разпитан свидетелят Д. Р. П., транспортен мениджър и пълномощник на управителя на работодателя „КАНГАРУ ТРАНС“ЕООД. Според показанията му, дружеството използва посредник от Т. и българска фирма „Ф. консулт“, която помага за легализацията на документите, за тяхното окомплектоване и подаване в служба „Миграция“ за получаване на разрешение за достъп до пазара на труда и непрекъснато търсят шофьори, поради липса на водачи. Пред съда свидетелят заявява, че след като турският контрагент предостави кандидатура, инструктори от Т. - Х. Х. и С. М., се свързват с лицето по телефона, говорят с него, разпитват го за опита му и на тази база преценяват да се даде ли старт на процедурата по наемането. Свидателят подписва договора, след това го дава на фирмата посредник, която го сканира подписан и го изпраща по електронен път на лицето в Т., което подписва договора и го връща сканиран. Заверяват го „вярно с оригинала“, както е изискването на дирекция „Миграция“ и го предават в съответната служба дирекция „Миграция“ за стартиране на процедурата за достъп до пазара на труда. Свидателят заявява, че подписът върху представения по делото трудов договор с жалбоподателя е негов. М. Ш. е одобрен и от двамата инструктори. След подаване на документите е било получено писмо от дирекция „Миграция“ с разрешен достъп до пазара на труда, с което турският гражданин е отишъл в българска консулска служба и е подал искане за издаване на виза „D“ за влизане в България.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 05.05.2026г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 22.04.2026г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата, достатъчно е жалбоподателят да претендира засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ, както и че е дискриминиран, видно от текста на жалбата пред съда. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 17 от 28.07.2028г. на посланика на Република България в А. – Република Т..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България,

ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел работа, след като е подал заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ (Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал.1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с регламент (ЕО) № 1030/2002) и след постъпило положително становище от Агенцията по заетостта).

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17, и т.23 от ЗЧРБ. Съгласно посочените разпоредби се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (т.17); е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т.23).

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че е поставена под съмнение автентичността на приложените документи и че са декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи. Не е посочено конкретно кои документи са неавтентични, както и кои обстоятелства, декларирани от чужденеца, не са верни.

Съгласно чл. 10а, ал.3, от ЗЧРБ когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на ЗЗКИ. В случая мотивите за оспорвания отказ се съдържат в приложеното от ДАНС писмо, съдържащо класифицирана информация. В него обаче не са посочени данни или обстоятелства, които засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт

засяга правната сфера на чуждия гражданин, поради което макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доводите на ДАНС в изпратеното писмо съдът преценява като хипотетични. В него липсват факти, че целта на заявеното пребиваване е различна от работа, както и че са декларирани неверни данни. При липса на конкретни убедителни данни за противоправна дейност в нарушение на визовия режим косвените твърдения не могат да обосноват формирания отказ.

Обратно, дадените свидетелски показания съдът намира за едностранни, убедителни и непротиворечиви, съответстващи на събраните писмени доказателства.

Становището на ДАНС не е основано на конкретни безспорни факти, а по-скоро на предположения, като то е твърде общо, не се отнася за конкретния заявител, а за няколко турски граждани, подали молби за дългосрочни визи със сключени трудови договори с „КАНГАРУ ТРАНС“ ЕООД. В същото становище конкретно за М. Ш./ М. S. не се съдържат никакви установени безспорни факти в резултат на извършени проверки и проучвания от ДАНС, с оглед правомощията на агенцията по чл.4 от ЗДАНС. В писмото на ДАНС е посочено, че свидетелството на съдимост на Мехет Ш./ М. S., е издадено на 29.04.2029г., поради което е с изтекъл срок на валидност, което се опровергава от приетите по делото доказателства. От приложеното към делото свидетелство за съдимост с официален превод на български език се установява, че то е от 27.10.2025г. Не е налице и разминаване между подписа на лицето, положен на предварителния договор и този от международния му паспорт. Установи се и, че трудовият му договор е подписан от представител на българския работодател. Не е ясно и за кой от представените документи съществуват съмнения, че не е автентичен и на какво се основава това съмнение.

Относно обстоятелството по чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ от събраните писмени и гласни доказателства се установява, че целта и условията на пътуването са доказани от апликанта, посредством представеното писмо от началник на сектор в дирекция „Миграция“ – МВР, според което М. Ш./ М. S. има предоставен достъп до пазара на труда за срок от три години. Представеното писмо представлява официален документ, който не е оспорен. В мотивите на административния акт и писмото от ДАНС не са изложени факти, които да го опровергават.

В допълнение, съобразно императивната разпоредба на чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР (в сила от 14.01.2025 г.) при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от провеждането на интервю от компетентното длъжностно лице с оглед на изясняване на действителната цел на пътуване. Т. интервю няма данни да е било проведено с апликанта, с което органът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като съображенията, изложени от свидетеля и жалбоподателя биха могли да се установят още в хода на административното производство, респ. ДАНС да извърши допълнителни проверки. Доколкото това не е сторено, нарушението се явява съществено, тъй като би довело до издаване на акт с различно съдържание, поради което съставлява самостоятелно отменително основание.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен и издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което и следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Жалбоподателят претендира разноски, поради което, на основание чл. 143, ал.1 АПК, следва да му бъдат присъдени такива. Съдът счита възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за основателно с оглед фактическата и правна сложност на делото и проведеното едно открито съдебно заседание. На жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 800 евро адвокатско възнаграждение и 5,11 лв. платена държавна такса – общо 805,11 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, LXV състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ш./ М. S., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , отказ за издаване на виза от 22.04.2026г. по заявление № ANK26001343V, подадено на 02.02.2026г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Т..

ИЗПРАЩА делото като преписка на консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по подаденото заявление съобразно дадените мотиви.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на М. Ш./ М. S., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , разноски по делото в размер на 805,11 евро (осемстотин и пет евро и единадесет цента).

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.